

ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		
Έν Ζακ. Έπκρχ.	Έξωτερ.	
Έτησ. 5	7	8
Έξαμ. 3	4	4
Τρίμ. 1,50	2	2
Έν τῇ ἀλυτρώτῃ Ἑλλάδι ΤΟ ΗΜΙΣΥ ΤΩΝ ΑΝΩ ΤΙΜΩΝ		

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΛΕΩΝΙΔΑΣ Χ. ΖΩΗΣ

Πᾶσα αἴτησις Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν «ΜΟΥΣΩΝ» (Ὁδὸς Ἀγ. Διονυσίου) Ζάκυνθος

ΤΑ

ΚΑΝΟΝΙΑ ΤΟΥ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

(Έκ τῶν Κεφαλληνιακῶν ἱστορημάτων).

Carlo καὶ Luzzo—Πυριταποθήκη ἐπὶ ἐνετῶν—Πρώτη γαλλικὴ τῶν νήσων κατοχή.—Κανονιστοίχισι καὶ ὄχυράμακτα γάλλων.—Στρατηγὸς Σαβότ—Ρωσσοτοῦρκοι.—Ἡ Κεφαλληνία κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους.—Δευτέρα τῶν γάλλων κατοχή.—Έποχὴ πείνης καὶ ἀπελπισίας τῶν κατοίκων.—Ὁ Ὁσβάλδ ἐν Κεφαλληνίᾳ.—Πάθημα ἀγγλικοῦ πολεμικοῦ πλοίου.—Ἀγγλων κατοχὴ Κεφαλληνίας.—Καπιτὰν Κρασσῆς Ἀντίππας.—Αἱ ἡμέραι τῆς Ἐνώσεως.—Ἐκσκαφὴ τηλεβόλων.

Α.

ΣΟΙ διὰ τῆς μικρᾶς παρὰ τὸ τελωνεῖον Ληξουρίου πλατείας βυθίζουσι πρὸς τὸν μεσημβρινὸν τοῦ λιμένος βραχίονα (α), θὰ ρίψωσι βεβαίως τὰ βλέμματα ἐπὶ δύο ἐκεῖ καὶ ἀλλή-

(α) Τοῦτο εἶνε τὸ παλαιὸν λεγόμενον porto, ὅπερ ἤρξκτο κατασκευαζόμενον τὸ 1836, ἐπερατώθη δὲ τὸ 1840 δαπάνῃ τῆς τε κυβερνήσεως καὶ τῶν κατοίκων Ληξουρίου γενναίως συνδραμόντων διὰ χρημάτων, ὑλικῶν καὶ προσωπικῆς ἐργασίας. Εἰς τὸ οἰκογενειακὸν μου ἀρχεῖον εὖρον παρπλαθῆς τοῦ τότε προεδρείου τοῦ λιμένος διατηρῶν μὲν δέκα διὰ τὸ 1836, εἰσφορᾶς τῆς ἐκ πατρὸς μάμμης μου Ἑλένης Πήλικα Τσιτσέλη, ἑκατὸν δὲ τὰ ἔτη διὰ 1836 καὶ 1840 τοῦ ἐκ πάππου θεοῦ μου

λοῖς ἐγγῶς κατακειμένων παλαιῶν μεγάλων τηλεβόλων. Ἡ σκωρία ἐπικάθηται παχεῖα πλέον ἐπ' αὐτῶν, προσδίδουσα εἰς αὐτὰ βαθὺ αἵματοειδὲς χρῶμα, μέρος δ' αὐτῶν διατελεῖ κεχωτμένον ἐν τῇ προχώσει τῆς ὁδοῦ. Μόλις ἀναγινώσκονται ἐπὶ μὲν τοῦ μεγαλειτέρου αἱ λέξεις *Carlo Camozif*, καὶ ἐπὶ τοῦ μικροτέρου *Luzzo*, ὄνόματα βεβαίως παλαιῶν διευθυντῶν γυττηρίων, μόνον δ' ἐπὶ τοῦ πρώτου ἀναγράφεται *Bergamo*, ἡ γνωστὴ ἀρχαία τῆς βορείου Ἰταλίας πόλις. Νεκρὰ ὄργανα ἀπρηχαιωμένης πολεμικῆς τέχνης, εἶνε προωρισμένα πλέον διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν πλοίων, ὡς ὅλα τὰ εἰς τὰς παραλίους πόλεις σωζόμενα μεσαιωνικὰ τηλεβόλα. Τὰ πρυμνήσια τῶν πλοίων πολλὰκις συνεστειρώθησαν περὶ αὐτὰ καὶ τὰ παιδία ἀρέσκονται νὰ ρίπτωσιν εἰς τὰ στόμια αὐτῶν λιθάρια, ὁ ἔμπορος τοῦ *ferro vecchio* βεβαίως βλέπων αὐτὰ αἰσθάνεται πῶθους δυτεκπληρώτους. Ἐχρυσιν ὅμως καὶ αὐτὰ τὴν μικρὰν των ἱστορίαν, μὲν φαίνεται δὲ ὅταν πρὸ αὐτῶν διέρχωμαι, ὅτι τ' ἀκούω παραπονιζόμενα μὴ γραφέντων καὶ περὶ αὐτῶν ὀλίγων γραμμῶν εἰς τὰ τοπικὰ ἱστορικά. Ἐχουσι δίκαιον. Ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ πληρώσω τοὺς πῶθους των, νὰ ικανοποιήσω τὴν φιλοδοξίαν των, δίδων τοῖς περιέργοις καὶ τοῖς φίλοις τῶν παλαιῶν ἱστο-

Ἰωάννου Φ. Τσιτσέλη. Χάριν τῶν περιέργων ἀναφέρομεν ὅτι κατὰ μὲν τὸ 1836 πρόεδρος τῆς λιμενικῆς ἐπιτροπῆς, ἦν ὁ Δρ Σπυρίδων Κατσαίτης καὶ γραμματεὺς ὁ Βαγγέλης Μπκσιῆς, τὸ δὲ 1840 ἀντιπρόεδρος ὁ Ἀθανάσιος Ἀλφονσάτος καὶ ἐξ ἀπορρήτων (ὡς ὑπογράφεται) ὁ Νίκος Ἀβλάμης. Τὸ porto τοῦ Ληξουρίου κατέστησε γνωστότερον τὸ ἔξοχον καὶ γρικὸν ποτήριμα τοῦ Ἀνδρέου Λασκκαράτου «Τὸ Ληξουρι κατὰ τὸ 1836».

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΑΛΣ3.Υ1.46.0066

ρίων, πρὸ πάντων δὲ τοῖς συμπολίταις μου, ὀλίγα· περὶ αὐτῶν πληροφορίας. Δὲν πρέπει ἀποκλειστικῶς νὰ ἐπιδιώκωμεν τὴν ἔρευναν καὶ γνῶσιν τῶν γενικωτέρων καὶ σπουδαιότερων. Καὶ αἱ λεπτομέρειαι τῶν τοπικῶν γεγονότων, μνημείων, προσώπων, συμπληροῦσιν ἐκεῖνα, καὶ ἐν τῇ μικρότητι ἐνίοτε τοῦ πράγματος, ἐνυπολαμβάνει τὸ πολὺ χρεῖδες ἐν τῇ καθέλου ἱστορικῇ οἰκονομίᾳ, εὐαρέστως δὲ λίαν μανθάνονται καὶ ἐγείρουσι πολὺ τὸ διάφορον τῶν κατοίκων τοῦ περὶ οὗ πρόκειται τόπου. Ἐν τῇ ἐκτιμῇσι τῶν ἱστορικῶν περιόδων λαοῦ τινος, καὶ τὰ φαινόμενα ἀσπουδέστερα καὶ μικρὰ δὲν πρέπει ν' ἀπορρίπτονται, ἀλλὰ νὰ συλλέγωνται ἀπὸ τῶν παραδόσεων καὶ τῆς μνήμης τοῦ λαοῦ καὶ παραδίδονται τοῖς μεταγενεστέροις. Συντρίμματα καὶ ταῦτα τοῦ μεγάλου οἰκοδομήματος τοῦ παρελθόντος, χρησιμεύουσιν εἰς τὴν ὡς εἶόν τε ἀρτίαν ἀναπαράστασιν αὐτοῦ. Ἴδου ὁ λόγος τῆς συλλογῆς καὶ μεταδόσεως τῶν τοπικῶν ἱστορημάτων (6).

B.

Μέχρι τῶν πρώτων χρόνων τῆς ἀγγλικῆς κατοχῆς, ἐσώζετο, καθ' ἃ διηγῆθησαν ἡμῖν πρὸ τινων ἐτῶν ἀποθανόντες γέροντες συμπολίται ἡμῶν, ἡμιηρειπωμένον ἔρεισμα καὶ τεῖχη μικροῦ στρατώνος, παρὰ τὸν νοτίως τοῦ Ληξουρίου κείμενον ναῖσκον τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων τῶν Κεφαλάδων καὶ ἀνωθεν τῆς ἐσχατίας τῆς νέας παραλιακῆς λεωφόρου (γ). Ἐκεῖ καὶ ἐπὶ Ἑνετῶν, ἦτο πυριταποθήκη μετὰ σκοπιάς καὶ οἰκίσκου, εἰς ὃν ἔμενον ἀπόμοχον τοῦ πυροβολικοῦ, κανονιερίδες τότε καλούμενοι. Ἀλλ' ἡ θέσις αὕτη καλῶς ὠχυρώθη παρὰ τῶν γάλλων κατὰ τὸ 1798. Μετὰ τὴν ἐν ταῖς νήσοις καταλύσιν τοῦ ἐνετικοῦ καθεστώτος καὶ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν νέων ἀρχῶν, ἐπῆλθε μετ' οὗ πολὺ ἡ ἀφιπλισίς καὶ καταδίωξις τοῦ ἐνετικοῦ στρατοῦ ἐκ Κερκύρας, οἷς ἀπετέλει μετὰ τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ τὴν ἐκεῖ φρουράν. Οἱ Γάλλοι ὡς γνωστὸν δὲν ἤλθον ὡς κατακτηταί, ἀλλὰ κατὰ τὴν δολίαν πολιτικὴν, ἣν μετέτληεν ὁ Βοναπάρτης ἐν Ἑνετίᾳ, καταλυταί παρελθόντος πολιτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ συστήματος καὶ ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῶν Ἑνετικῶν ἀρχῶν πρὸς βελτίωσιν τῆς καταστάσεως τῶν κατοίκων, ἀλλ' ὁ καιρὸς ἀπεκάλυψε τὰ κατακτητικὰ σχέδια αὐτῶν καὶ

ἡ Ἑνετικὴ δημοκρατία κατελύθη καὶ διεσκορπίσθη, δυνάμει τῆς συνθήκης τοῦ Καμπορμίου (δ). Ἀλλ' αἱ τότε περιστάσεις τῆς Εὐρώπης ἀπήτουν ἀσφαλίστικὰ μέτρα πρὸς περιφρούρησιν τῶν νέων κτήσεων, ἐντεῦθεν δὲ αἱ ὀχυρώσεις πόλεων καὶ παραλίων. Οἱ ἐκ Κερκύρας μετὰ τὴν ἀποδίωξιν τοῦ ἐνετικοῦ στρατοῦ, ἐλθόντες εἰς Κεφαλληνίαν τετρακόσιοι στρατιῶται, μετήνεγκον ἐκεῖθεν πέντε μεγάλα τηλεβόλα πρὸς ὀχυρώσιν θέσεών τινων τῆς νήσου, τοιαῦται δὲ ἐκρίθησαν κατάλληλοι ἢ πρὸς βρορᾶν ἄλλα τῆς χερσονήσου τοῦ Ἀργουστολίου παρὰ τοῖς Ἀγίοις Θεοδώροις καὶ ἡ ἀντικρὺ περίπου ταύτης παραλία τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ἐν Παλικῇ. Τὰ ὀχυρώματα τῶν νήσων ἐθεώρει ἡ Γαλλικὴ κυβέρνησις εὐεργετήματα ὑπὸ ταύτης γινόμενα εἰς τὰς νήσους, ὡς μέτρον πολλῆς τρυφῆς ὑπὲρ τῆς τῶν κατοίκων ἀσφαλείας, ὡς κομπορημονῶν λέγει ὁ διαδεξάμενος τὸν Ζαντιλὺ στρατηγὸς Σαβὼ εἰς τὴν ἀπὸ 9 Ἀπριλίου 1798 πρὸς τοὺς ἑπτανησίους προκήρυξίν του, ἀριθμῶν τὰ καλὰ καὶ συμφέροντα τῆς γαλλικῆς κυριαρχίας πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν συκοφαντιῶν καὶ μωμῶν τῶν κατ' αὐτῆς δυσηρεστημένων, σπουδαίως δὲ διὰ τῶν κανονιστοεικῶν τούτων καὶ τῶν εἰς τὰς πλατείας τοῦ Ἀργουστολίου καὶ Ληξουρίου τηλεβολῶν ἡμούνθησαν οἱ Γάλλοι κατοπιν κατὰ τῶν Ρωσσοτουρκικῶν ἐπιδρομῶν τὴν νήσον. Ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ τοῦ μικροῦ ὀχυρώματος ὑψώθησαν ἀλληλοδιαδόχως ἡ γαλλικὴ, ἡ τῆς ρωσσοτουρκικῆς κατοχῆς, ἡ τῆς Ἑπτανήσου πολιτείας, ἡ γαλλικὴ αὖτις καὶ τέλος ἡ ἀγγλικὴ καὶ ἡ ἰόνιος σημαία. Τὰ κτίρια κατοπιν ἐρημνίσθησαν, τὸ ἔρεισμα δὲν εἶχε πλέον τὸν σκοπὸν του, ἡ θέσις μετέβαλε προορισμὸν, καὶ ὑπὸ τὰ εἰρεῖπια καὶ τὰ χῶματα ἐτάφησαν καὶ τὰ δύο τηλεβόλα Carlo καὶ Luzzo, μέχρι τῶν ἡμερῶν τῆς ἐνώτεως, ἀρ' οὗ ὅμως συνέδεσαν τὸ ὄνομα τῶν μετὰ τοῦ στρατηγοῦ Ὄσβαλδ καὶ τῆς πρώτης ἀγγλικῆς στρατιᾶς τῆς καταλαβοῦσας τὴν Κεφαλληνίαν, ὡς κατωτέρω ρηθῆσεται.

Ζαντιλὺ, ὅστις μέχρις οὗ ἔλθη ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ γυνικοῦ διευθυντηρίου προέστησε τῆς διοικήσεως τῆς νήσου τοὺς κορσικικοὺς στρατιωτικοὺς Βιτέρβη καὶ Πετρικόνη, ἡ δὲ νήσος ὑπήχθη τότε εἰς τὸν νομὸν Ἰθάκης, ὡς ἐκλήθη ὁ ἀποτελούμενος ὑπὸ τῆς Κεφαλληνίας, Λευκάδος, Ἰθάκης, Ἐγινάδων καὶ τῶν φρουρίων Πρεβέζης καὶ Βονίτσας. Ἡ Ἑπτανήσος ὀριστικῶς ὑπήχθη ὑπὸ τὴν γαλλικὴν κυριαρχίαν δ.κ. τῆς συνθήκης τοῦ Καμπορμίου τῆ 17 Ὀκτωβρίου 1797 μετὰ τοῦ Βουθρωτοῦ.

(ἔπεται τὸ τέλος)

Ἡμεῖς Α. Τσίτσος.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

(6) Ἐχω συλλέξει ἀφθονον ὕλην τοιαύτην, ἥτις θ' ἀποτελέσει μέρος τῶν κεφαλληνιακῶν μου συμμάκτων.

(γ) Τῆς νῦν λεγομένης τοῦ Μαρέντου διὰ τὸ εἶναι ἐκεῖ τὴν οἰκίαν τούτου. Ἀκριβῶς τὸ ἐρεῖπιον ἐσώζετο ἔπου σήμερον ἀλώνιον τῆς χήρας Θ. Κεφαλά.

(δ) Ἡ νήσος ἡμῶν παρεδόθη τοῖς Γάλλοις ὑπὸ τοῦ Ἑνετοῦ προνοήτου (proveditore) Γκαβίου ἢ Γερωνόμου ἢ Καραίου Μαρένη εἰς τὸν Κόρσον στρατηγὸν Ἀντέλιον

— Ἄ! εἶπε, σὺ παλαιέ μου φίλε. Τί τύχη νὰ σὲ συναντήσω! Μὲ φαίνεται παράδοξον πῶς δὲν ἀνεγνώρισα τὴν φωνὴν σου... διότι εἶμαι τυφλός.

Ὡ πτωχέ μου φίλε! εἶπον μετὰ μεγίστης θλίψεως.

— Ἀφῆκα τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τὸ Τονκίνον. Μὴ ἐρωτᾷς τὰς βασάνους μου. Εὐτυχῶς ἔχω μίαν Ἀντιγόνην, ἥτις μὲ ἀναγκάζει νὰ ἀνησιμονήσω τὴν ἔλλειψίν μου ταύτην. Ἄρα γε εὐρίσκεται ἐδῶ, ὅπως σὲ τὴν παρουσιάσω;

— Μάλιστα, φίλε μου, ἀπάντησεν ἡ Κυρία Λατρεβίλ μετὰ φωνῆς τρυφερωτάτης.

— Ἀγαπητή μου Ἰωάννα, σοὶ παρουσιάζω τὸν λοχίαν Μείραν, ἓνα τῶν ἀρχαίων συμβαθῶν μου... Φίλοι μου, τί εὐτυχία νὰ συναντηθῶμεν ὅλοι ἐδῶ!

Ἐμείνα ἐκπληκτος καὶ περίλυπος ἐπὶ τῇ εὐθυμίᾳ τοῦ ἀνθρώπου τούτου. Δὲν ἠδυνάμην νὰ φαντασθῶ πῶς ἄνθρωπος τριακονταετῆς καταδικασμένος νὰ ζῆ τοῦ λοιποῦ ἐν τῷ σκότει ὑπέφερε ἀγογγύστως τὸ μαρτύριον τοῦτο. Ὅτε ἐπανήλθομεν εἰς τὸν ἐξώστην ἀφήσαντες τοὺς φίλους μας ν' ἀναπαυθῶσιν ὀλίγον, κατέστησα γνωστὰς τὰς σκέψεις μου τῷ φίλῳ Ἰακώβῳ.

— Ἐν τούτοις, ἀγαπητέ μοι, ἀπάντησεν ὁ Ἰακώβος ὁ Λατρεβίλ δὲν εἶναι ὅσον φανιάζεσαι δυστυχῆς. Πρῶτον ἐσυνήθισε εἰς τοῦτο, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ἀφοσίωσις τῆς συζύγου του ἦν παραδειγματικὴ.

— Ἄλλ' ἠδύνατο καὶ μὴ ὢν τυφλός νὰ εὕρῃ καλὴν καὶ ἀφοσιωμένην σύζυγον.

— Ὅχι. Διότι ἡ κυρία Λατρεβίλ τὸν ἐνυμφεῦθη, ἐπειδὴ ἔμεινε τυφλός.

— Πῶς; πλὴν τοῦτο εἶναι ἀδύνατον.

— Ἀκούσον. Ὅτε ὁ φίλος μας ἀνεχώρησεν εἰς Τονκίνον ἦτο μεμνηστευμένος μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἰωάννας δ' Ἐσπάρ.

— Ἦτις τώρα εἶναι κυρία Λατρεβίλ.

— Ὅχι. Ὁ Λατρεβίλ ἠγάπα μέχοι λατρείας τὴν μνηστὴν του, ἐπεθύμει δὲ ὁ γάμος νὰ ἐγένετο πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του. Δυστυχῶς ὁμως ἔλαβε διαταγὴν ν' ἀναχωρήσῃ ἀμέσως. Ἐφυγε τεθλιμμένος ἀναγκαζόμενος ν' ἀναβάλῃ τὴν τελετὴν τῶν γάμων του. Ἡ ἐν Τονκίνο διαγωγὴ του ἦτο ἀπαράμιλλος. Ἠγωνίσθη ὡς γενναῖος ἀξιοματικός, δυστυχῶς ὁμως ἐπληρώθη ὑπὸ τῶν Σινῶν ἐν τῇ κεφαλῇ, ἐπὶ μῆνας δὲ ὀλοκλήρους ἦτο μετὰ ζῶης καὶ θανάτου. Ἰατρεύθη ἀλλ' ἔμεινε τυφλός. Ἐνῶ ὁμως ἐν Τονκίνο ὁ Λατρεβίλ ἔπνεε τὰ λοιπίσθια, ἐν Παρισίοις ἡ μνηστὴ του προσβληθεῖσα ἐκ τυφοειδοῦς πυρετοῦ ἐξέπνεε.

Ἀπέκρουσαν ἀπὸ τὸν δυστυχῆ πληγωμένον τὸν θάνατον τῆς λατρευτῆς αὐτοῦ μνηστῆς, πάντοτε δὲ ἐστελλόν αὐτῷ ἐπιστολάς εἰς ἃς τῷ ἔλεγον ὅτι ἡ Ἰωάννα τὸν περιέμενε καὶ τὸν ἠγάπα πάντοτε. Ἄλλως δὲν ἦτο ὅπως διόλου ψευδὲς, διότι ἡ ἔκτακτος αὐτῆ γυνὴ, ἣν πρὸ ὀλίγου εἶδες, καὶ ἥτις τότε ὠνομάζετο δεσποινὴς Λουίζα δ' Ἐσπάρ, ἔλαβε τὴν θέσιν τῆς ἀδελφῆς τῆς καὶ

προσεφέρθη χωρὶς ὁ τυφλός νὰ ἐννοήσῃ τι, προσφέρθη νὰ γίνῃ ἡ σύζυγος τοῦ βίου του! . . . Δύο ἔτη παρήλθον ἀπὸ τοῦ γάμου τῶν. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο οὐδεὶς ἐπρόδωκε τὸ ἱερὸν μυστικὸν διὰ τὸν Λατρεβίλ ἢ Λουίζα ἀπέθανεν, ἢ δὲ Ἰωάννα ζῆ πάντοτε. . . Ἡ σύζυγός του τὸν ἀγαπᾷ περισσώτερον παρ' ὅσον μήτηρ ἀγαπᾷ τὸ τέκνον τῆς. Ἐκεῖνος τὴν λατρεύει καὶ εἶνε εὐτυχῆς. Εἶδομεν τώρα ἡ θέσις του εἶνε τὸσον οἰκτρὰ ὅσον τὴν ἐφαντάζεσο;

— Ὅχι, ἀπάντησα συγκεκινημένος ἐκ τῆς διηγήσεως. Πλὴν ἀγνοῶ τί νὰ θαυμάσω: Τὴν μεγάλην αὐταπαρνησίαν τῆς κυρίας Λατρεβίλ ἢ τὴν λεπτὴν ἀγάπην ἐκείνων, οἵτινες συνετέλεσαν πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς συνωμοσίας ταύτης καὶ ἐκράτησαν αὐτὴν μυστικὴν. . .

— Τοῦτο ἀποδεικνύει, φίλε μου, προσέθηκεν ὁ Ἰακώβος, ὅτι τὸ ἀνθρώπινον γένος δὲν εἶνε ὅσον τὸ περιγράφουν κακὸν, μ' ἐγκατέλειψε δὲ ὅπως ἐνδυθῆ.

Τὴν ὥραν τοῦ γεύματος ὅτε εἶδον εἰσερχόμενον τὸν Λατρεβίλ καὶ στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς συζύγου του τὸσον συνεκινῆθην ὥστε δὲν ἠδενύθην ν' ἀρθρώσω λέξιν. Ἐμείνα θαυμάζων τὴν εὐγενῆ ταύτην ψυχὴν, ἥτις ἦτο ἡ προσωποποίησις τῆς ἀφοσιώσεως, τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τῆς ἀγάπης. Ἐπεθύμουν νὰ τῇ εἶπω ὅτι ἐγνώριζον τὰ πάντα καὶ ὅτι τὴν ἐσεῖδον ὡς ἀγίαν. Μοὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ ἐπέθηκα τὰ χεῖρά μου μετὰ τὸσον βαθσίαν ἐκφρασίαν σεβασμοῦ ὥστε ἐνόησε τὰς σκέψεις μου καὶ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ μυστικοῦ αὐτῆς.

— Φίλε μου, εἶπε τῷ συζύγῳ τῆς, ἰδοὺ ὁ κύριος Μείραν.

Ἀνέγνωσα δὲ τότε ἐν τῷ βλέμματι τῆς παράκλησιν, ἥτις μεγάλην μ' ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν.

Θ. Σ.

ΒΥΤΑΝΗΣΙΟΙ

ΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΟΙ

[Συνέχεια.]

Τῷ 1714 ἐγεννήθη ἐν Κερκύρα ὁ Λάζαρος δὲ Μόρδος ἀνήκων εἰς ἀρχαίαν ἐβραϊκὴν κερκυραϊκὴν οἰκογένειαν. Οὗτος παιδισθεν ἔδειξε κλίσιν εἰς τὴν ἐκμάθησιν γλωσσῶν, διὸ καὶ ἦτο κάτοχος τῆς τε ἑλληνικῆς, λατινικῆς, ἐβραϊκῆς καὶ ἰταλικῆς. Διηκούτας ἐν τῇ γενεῇ αὐτοῦ περὶ τὰ πρῶτα γράμματα μετέβη εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν.

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

προπάτωρ αὐτοῦ Λάζαρος, καὶ ὁ πατήρ αὐτοῦ Σαββατάης, ἦσαν ἰατροὶ ἀμφοτέρω διακεκριμένοι, ἐσκέφθησαν ὅτι διὰ τὸν εὐμαθῆ Λάζαρον ἦτο κατάλληλος ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη. Ἄν καὶ ἐν Παταύῳ ἦτο φοιτητὴς τῆς ἰατρικῆς, οὐχ ἦττον ζῶμως κατεγίνετο καὶ εἰς τὴν φιλολογικὴν καὶ γραμματολογίαν.

Παρατώσας τὰς μελέτας του ἐπανέκαμψεν εἰς Κέρκυραν μεμυημένος τὰ τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς γραμματολογίας. Τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν ἀκαρεῖ διεδόθη μεταξὺ τῶν διασημοτέρων τῆς Ἑπτανήσου ἰατρῶν. Τῷ 1805, συσταθείσης τῆς «Δημοσίας Σχολῆς» ἐν Κερκύρᾳ ἐγένετο καθηγητὴς τῆς Μαιευτικῆς. Κατεγίνετο εἰς τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας ἐπιμελῶς. Ἐκ τῶν πολλῶν ἔργων του ἀναφέρονται μόνον ὅσα ἀφορῶσι τὴν ἱστορίαν τῆς νήσου. Ἐδημοσίευσεν λ. χ. περὶ τῶν μαρμάρων τῆς Σπαρτίας, περὶ ἰχθύος ἀλιευθέντος ἐν Κασσιράδαις, περὶ τῆς ἀλιείας τοῦ κοραλλίου εἰς τὰ κερκυραϊκὰ ὕδατα. Ἄλλὰ τὸ καλλίτερον τοῦ Μόρδου ἔργον εἶνε τὸ ἀφορὸν τὴν Κέρκυραν καὶ φέρων τίτλον *Misellanea intorno a Cercira*, ἐκδοθὲν ἐν Κερκύρᾳ, τύποις τοῦ ἐθνικοῦ τυπογραφείου, τῷ 1808. Ἐχει σελίδας 108 καὶ ἀφορᾷ ἰδίως τὴν φυσικὴν τῆς νήσου ἱστορίαν. Ὁ Μόρδος ἐξίδωκε τὸ ἔργον τοῦτο μετὰ εἴκοσι καὶ δύο ἔτη παρατηρήσεων, ὅς καθ' ἑκάστην ἐσημείωνε, τῇ συμβουλῇ τοῦ ἐπιφανοῦς καθηγητοῦ τῆς ἀστρονομίας καὶ μετεωρολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Πάτρᾳ, Ἰωάνη Τοἰλάδου. Ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔπειτα ἔτη ἐμελέτα τὰ τῆς νήσου ὑπὸ φυσικὴν ἔποψιν. Πρὸ τοῦ Μόρδου, ὁ περιλάλητος Ἰταλὸς ἱστορικὸς Κάρολος Βόττας, ὅστις μετέβη εἰς Κέρκυραν, ὡς στρατιωτικὸς ἀρχίατρος ἐπὶ Γάλλων, τῷ 1797 καὶ διέμεινε περίπου ἐν ἔτος, ἐξετάσας καὶ τὸς ἐν τῇ νήσῳ ἀθηνείας, συνέγραψε τὴν φυσικὴν ἱστορίαν τῆς νήσου ὑπὸ τὸν τίτλον: *Storia Naturale e medica dell' isola di Corfù*, τῷ 1799 πρῶτον ἐν Μιλάνῳ εἰς δύο τόμους καὶ ἔπειτα ἐπίσης ἐν Μιλάνῳ τῷ 1823 εἰς ἕνα τόμον ἐκδοθείσαν. Ὁ Βόττας συγγράφων μετὰ ὀλίγας μελέτας ἐπιτοπίους, ἕνα καὶ τῆς βραχίαις διαμονῆς, εἶχε συμβοήν καὶ σύμβουλον τὸν Κερκυραῖον Ἰωάννη Βαπτιστὴν Καλαγιῶζι, ζῶντα τὸ πλεῖστον ἐν τῇ ἐξοχῇ καλλιερῶντα τὰ κτήματά του καὶ μελετῶντα τὰ τῆς πατρίδος του, πρὸ πάντων ὅσον ἀφεώρα κλίμα, προϊόντα κλπ.

(ἀκολουθεῖ)

Σ. Δε Βιάζας.

Ἐργήματα καὶ Δημοσιεύσεις

«**Παναθηναία**». Τακτικώτατα καὶ μετὰ πάσης καλίσθησας, ὡς πάντοτε, ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ φιλοπροόδου καὶ βέλτου πρὸς πᾶν καλὸν συναδέλφου κ. Κίμ. Μιχαηλίδου καὶ τὸ 18ον τεῦχος τῶν «Παναθηναίων» οὗ περιεχόμενα τὰ ἐξῆς:—Ἐμμ. Σ. Λυκούδη. «Ἀπὸ Ὀλυμπίας εἰς τὸν ἐν Φιγαλείᾳ νκόν τοῦ Ἐπικ. Ἀπόλλωνος.»—Ἄ. Παπαδικράντη. «Ἡ τύχη ἀπ' τὴν Ἀμερική.»—Ἰω. Ν. Γρυπάρη. «Ἰντερμέδια.»—Ζ. Λ. Πικπαντωνίου. «Οἱ Λυτρωταί.»—Γ. Β. Τσοκοπούλου. «Ἡ πρώτη ἑλλ. παράστασις ἐν Βουκουρεστίῳ.»—Ἄλ. Μωραϊτίδου «Ἀλωνάρης.»—Σ. Ε. Σάιπη «Ἡ Σερενάτα τῶν λουλοιδιῶν». Th. Lebesgue. «Ἐπιστολὴ ἐκ Γαλλίας.»—Γρ. Ξενοπούλου «Φιλολογικὴ Ζωή.»—Γράμματα, τέχνη, ἐπιστήμη, εἰκόνες κλπ.

— «**Τὸ κρυφὸ σχολεῖο**». Εἶνε ἡ λαμπρὰ ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν φωτοτυπία τῆς «Πεντακοθηκῆς» δυναμένη νὰ κοσμήσῃ πᾶσαν αἴθυσαν, τιμωμένη δὲ ἀντὶ δραχ. 4 ἐπὶ πολυτελοῦς χάρτου.

— «**Μουσεῖον**». Πλοῦσιον εἰς ποικίλην, τερπνὴν καὶ ἐνδιαφέρουσαν ὕλην μετὰ ὀρχίων εἰκόνων ἐξεδόθη καὶ τὸ ὑπ' ἀρ. 18 φύλλον τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐξαιρέτου περιοδικοῦ «Μουσεῖον» οὗ τινος διευθυντῆς τυγχάνει ἀξιοπαίτως ὁ λόγιος συναδέλφος κ. Γ. Π. Χρυσανθόπουλος.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἄτυσοῦφαιρικά. Ὁ καιρὸς βραίνει κατ' εὐχὴν, ταχεῖα δὲ προμηνύεται ἡ ὀρίμανσις.

— **Πανελληνίος Ἐκθεσις ἐν Ζακύνθῳ**. Ἡ ἐν Ἀθήναις Βιοτεχνικὴ Ἐταιρεία ἐν συνεννοήσει μετὰ τῆς ἐπιταθῆς Κεντρικῆς τῶν ἐσφῶν τοῦ Σολωμοῦ Ἐπιτροπῆς, σκέπτεται περὶ διοργανώσεως ἐνταυθῆς Πανελληνίου Ἐκθέσεως ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἀποκαλυπτηρίων τοῦ Ἀνδριάντος τοῦ Σολωμοῦ. Λέγεται ὅτι καὶ ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐπιδοκιμάζει τὴν ἰδέαν ταύτην, πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς ὁποίας θέλει παράσχει τὴν Ὑψηλὴν Αὐτοῦ Προστασίαν. Δὲν ἀμφισβόλλομεν, ὅτι ἐγκρίτως θέλει ληφθῆ πρόνοιη παρὰ τῶν ἀρμοδίων περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ περὶ ἐτοιμορόπων Νόμου καὶ περὶ περιτειχίσεως τῶν οἰκοπέδων.

— **Εργασίαι τμήματος «Ἑλληνισμοῦ» ἐν Ζακύνθῳ**. Τὴν παρελθ. Παρασκευὴν συνήλθεν εἰς τὸ Δημαρχικὸν Κατάστημα τὸ τμήμα τῆς Ἐταιρείας ὁ «ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ» καὶ ἐγγράφη περὶ διαφορὰ ὑπηρεσιακὰ καὶ ἐθνικὰ ἀνεκείμενα. Μετὰ τὴν ἀποκρίσιν τῶν παρατηρήσεων καὶ δημοσίαν, ὅτι οἱ τὸ τμήμα τοῦτο ἀποτελοῦντες ἀξιότιμοι Συγκλητικὸι βλῆσ' ὑπὸ ἀκραίωνων

ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΛΗΕΩΝ

διαπνέονται πατριωτικῶν αἰσθημάτων, λίαν παρήγορον εἰς τὴν σημερινὴν ψυχρὴν ὑπὸ ἔποψιν ἐθνισμοῦ ἐποχὴν καὶ ὅτι μεγάλως ἀσχολοῦνται ὑπὲρ εὐδωσέως τοῦ ὑπὸ τοῦ «Ἑλληνισμοῦ» ἐπιδιωχομένου ἐθνοφελούς σκοποῦ.

— **Νέος Ἀστυνόμος.** Ἀφίκετο καὶ ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του ὁ νέος παρ' ἡμῶν Ἀστυνόμος κ. Γ. Μπαλαούρας, λοχαγὸς τοῦ Πεζικοῦ.

— **Ἐξετάσεις ἀρρεναγωγείου Δημ. Μωρέττη.** Μία καὶ μόνη λέξις ἠδύνατο νὰ χαρακτηρίτῃ ἀσφαλῶς τὰς ἐξετάσεις τοῦ κριτίστου τούτου τῶν παρ' ἡμῶν ἀρρεναγωγείων, ἡ λέξις: **Θρίαμβος.** Καὶ δὲν ἠδύνατο ἄλλη νάεινε αὕτη, ἀφοῦ τὸ ἀρρεναγωγεῖον τοῦτο εὐτυχῶς εἶνε ἐκ τῶν πλήρη ἐπίγνωσιν τῆς μεγάλης καὶ ὑψηλῆς αὐτῶν ἀποστολῆς ἐχόντων, ἐπὶ δεκαετηρίδας ὅλας ἐκτρέφον διὰ τῶν τῆς ἠθικῆς μορφώσεως καὶ τῆς προγονικῆς ἡμῶν εὐκλείας ζωηρῶν νυμμάτων, τόσας ἑκατοντάδας μαθητῶν, ὧν οἱ πλεῖστοι διαπρέπουσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἡμῶν. Ἐν εἰλικρινῆς **Εὖγε** ἀπομένει ἡμῶν πρὸς τὸν ἀριστα τὸν προσορισμὸν αὐτοῦ ἐκπληροῦντα καὶ ἄξιον πάσης ἐκτιμήσεως καὶ ὑποστηρίξεως σεβαστὸν διευθυντὴν τοῦ σχολείου «**Ἀθηνᾶ**» κ. Δημήτριον Α. Μωρέττην.

— **Ἐξετάσεις παιδαγωγείου Γ. Κ. Σφήκα.** Εἶχον κάτι τι τὸ ἔκτακτον καὶ πρωτοφανές, κάτι τι, τὸ ὅποιον μετ' εὐχαριστήσεως σὲ εἴλωκε παρευρεθέντα ὡς κηδεμόνα ἢ ἀπορκτην, αἱ ἐξετάσεις τοῦ ἀνωτέρου σχολείου, οὗ τινος διευθυντῆς τυγχάνει ὁ πασίγνωστος λόγιος καὶ τύπος τιμίου πολίτου καὶ φίλου κ. Γεώργιος Κ. Σφήκας. Διότι εἶνε μὲν ἀληθές ὅτι καὶ ἐν ἄλλοις ἐκπαιδευτηρίοις τῆς νήσου μας εὐσυνείδητος γίνεται ἡ διδασκαλία, ἀλλ' ἐν τῷ παιδαγωγείῳ τοῦ κ. Σφήκα ἀπαντᾷ τις τοιαύτην ἐργασίαν, τοιαύτας βάσεις διδασκαλίας καὶ ἠθικῆς διακλάσεως, ὥστε ἀδύνατον τὰ ἐκείθεν ἀποφοιτῶντα τέκνα μας νὰ μὴ διατηρῶσι καθ' ἕλον τὸν βίον αὐτῶν ἐφόδια τοιαῦτα, δι' ὧν καὶ μόνων καθίσταται ὁ ἄνθρωπος ὑγιὲς τῆς οἰκογενείας, τῆς κοινωνίας καὶ τῆς πολιτείας μέλος.

— **Λογία Ρωσσίας περὶ Ζακύνθου.** Ἐπ' ὀλίγας ἡμέρας διατρίψασα ἐνταῦθα ἡ ἐκ Ρωσσίας λίαν εὐπαιδευτος καὶ γλωσσομαθῆς Κ.α Σοφία Βακωνίη, διὰ σειράς ἐπιστολῶν τῆς ἐν τοῖς «**Καιροῖς**» τῶν Ἀθηνῶν, εὐμενέστατα καὶ μετὰ τὴν διακρινοῦσιν αὐτὴν γλαφυρότητος ἐκφράζεται περὶ Ζακύνθου καὶ περὶ τῆς ἐν τοῖς ναοῖς τελομένης θείας λειτουργίας, ἰδίως δὲ περὶ τῆς Μητροπόλεως, τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν Διονυσίου καὶ τοῦ αἰδ. Ίερ. Ὁμήρου Περάτη, ὑπὲρ τῶν ὁπίων τοὺς δικαιοτέρους πλέκει ἐπαίνους.

— **Κωδωνοστάσιον Ναοῦ Παντοκράτορος.** Σήμερον ἐκτίθεται εἰς δημοπρασίαν ἢ κατὰσκευὴ τοῦ κωδωνοστασίου τούτου, δι' ἧς θέλει ἐκλείψει καὶ ἡ ἀσχημὴ αὕτη τῆς πλατείας Σολωμοῦ.

— **Ἀφίξεις καὶ Ἀναχωρήσεις.** Ἐπαγγῆθεν ἐν Τεργεστῆς, βελτιωθείσης τῆς ὀρθολογικῆς παθήσεώς του, ὁ γεωγράφος ἡμῶν καθηγητῆς κ. Μέμων Μαριζώκης, οὗ τινος ἡ ταχύπτερος φήμη δικαλιπίσασα εἰς ἅς μετέβη τῆς Ἑσπερίας χώρας τὸ διὰ γοήτρου περιβαλλόμενον ἄνομα, καὶ ὡς λογιῶν καὶ ὡς γλωσσομαχοῦς, οὐκ ὀλίγον συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ πύχῃ οὐκ ὀλίγων θερμότερων περιποιήσεων τῆς ἀνεπτυγμένης ἐκείνης κοινωνίας καὶ τῶν δικαίων ἐπαίνων τοῦ Τεργεσταίου τοῦτου. Ἐπέ-

τῆς τελείας θεραπείας τοῦ πολυῖδμονος καὶ σεβαστοῦ καθηγητοῦ ἀδικλείπτως εὐχεταί μεθ' ἡμῶν ἅπαντα ἡ κοινωνία μας.

— Συναφίκοντο αὐτῷ ὁ εὐγενὴς καὶ εὐπαιδευτος φίλος συμπολίτης μας κ. Φραγκ. Καραβέλλας καὶ ὁ ἀγαπητὸς καὶ εὐέλπις νέος κ. Καίσαρ Στ. Μαριζώκης.

— Ἀφίκοντο ἐξ Εὐρώπης ὁ μεγαλέμπορος κ. Νικ. Σπ. Δαμῖρης μετὰ τοῦ ὑπαλλήλου του κ. Ἰωάννου Βούλγαρη, ἐξ Ἀθηνῶν οἱ κ. κ. Κ. Ἀργ. Λομβάρδος βουλευτῆροικογενειακῶς, Διον. Σ. Μπαχώρης (τηλ.) τῆς Δημ. Σ. Πελεκάσης-ζωγράφος, ἐκ Λουτρακίου ὁ κ. Ἄνδρ. Δ. Μπαμπάκος-δικηγόρος μετὰ τῆς Κυρίας του, ἐκ Βαρθολομίου ὁ κ. Παν. Σιδηροκαστρίτης σχολάρχης μετὰ τῆς Κυρίας του, ἐκ Βάρνης τῆς Ἰταλίας ὁ κ. Σ. Λαδικὸς διδάκτωρ τῆς φιλολογίας, καὶ ἐκ Λεσχινῶν ὁ κ. Γ. Ζερβὸς Ἕλληνοδ.

— Διήλθεν ἐντεῦθεν τὴν παρελθ. ἐξδουμάδα μεταβαίνων εἰς Ἀθήνας ὁ ἐκ τῶν ἀρίστων καὶ τὰ μάλα μεμορφωμένων ἀξιωματικῶν τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ κ. Ἰωάννης Ράγκος, ὑπομείραρχος, τοῦ ὁποῦ ζωηρὴ καὶ ἀδιάλειπτοι παραμένουσιν ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς κοινωνίᾳ αἱ λαμπραὶ ἀναμνήσεις, κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐνταῦθα πρό τινων ἐτῶν διαμονῆς του. «**Αἱ Μούσαι**» αἱ πολλάκις φιλοξενήσασαι ἐνδιφερούσας μελέτας τοῦ εὐπαιδευτοῦ τούτου ἀξιωματικοῦ εὐχονται ἵνα καὶ πάλιν ἡ νῆσός μας ἀπολαύσῃ τὸν εὐγενῆ καὶ ὄντως ἵπποτικοῦ χαρακτηρησ ὑπομείραρχον κ. Ἰω. Ράγκον.

— **Ζακύνθιος ἄθλητής.** Διατρίβει ἐνταῦθα ὁ σιδηρὸς συμπολίτης μας κ. Νικόλαος Παρπαρίας, γνωστός διὰ τὰς ἀθλητικὰς δυνάμεις του, ὧν δείγματα πολλαχοῦ τῆς Ἀνατολῆς ἐπιτυχῶς παρέσχεν.

— **Γεωργικὴ Ἑταιρεία.** Μέλος τοῦ Συμβουλίου τῆς ἐν Ἀθήναις «**Γεωργικῆς Ἑταιρείας**» ἐξελέγη καὶ ὁ ἡμέτερος Δήμαρχος κ. Ἄντ. Δ. Μακρῆς, μεγαλοκτηματίας.

— **Δημοπρασία.** Σήμερον ἐνεργεῖται τελειοτικὴ πλειοδοτικὴ δημοπρασία διὰ τὴν ἐνοικίαν τῶν κρεοπωλείων κλπ. τῆς ἀγορᾶς Ἀμμου καὶ ἐτέρω διὰ τὴν ἐπανόρθωσιν τῶν εἰς τὰς πηγὰς τοῦ παλαιοῦ ὑδραγωγείου γενομένων ζημιῶν.

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΩΝ

Εἰς τινὰ φύλλα τοῦ προηγουμένου ἀριθμοῦ τῶν «**Μουσῶν**» παρεσέδυσαν λάθη τινά. Οὕτω ἡ ἀρίθμησις τῶν ὁδῶν ἐτέθη ἐν τῇ αὐτῇ σειρά τῶν **Ταχυδρομικῶν**, (σελ. 7)—ἀντὶ **Τεργεστῆ** ἐγράφη **Μαυσαλία** (σελ. 8.)—ἀντὶ **Α. Ο. Καρούσου** ἐτέθη **Ο. Καρούσου** κλπ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

— **Ἀ θ ῆ ν α ς.** Διεύθ. «**Πινακοθήκης**». Παρὰ τοῦ κ. Κ. Ν. Καιροῦλα ἐλάβομεν «**Τὸ κρυφὸ Σχολεῖον**» καὶ εὐχαριστοῦμεν.—**Σ. Κ.** Ἀκατάλληλον.—**Σ. Μ.** Ἐλάβομεν καὶ γράφομεν.—**Πά τ ρ α ς.** Πρακτικῶς μεν τοὺς συνδρομητὰς ἡμῶν ἐν Πάτραις διὰ πάντων αἰτησιν, πληρωμὴν κτλ. ν' ἀπευθύνονται τοῖσι τοιοῦτοις εὐθεῖαν πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν «**Μουσῶν**» τοῦ ἐκείσε ἀνταποκριτοῦ μας, ὡς ἐν τῶν πολλῶν ἀσχολιῶν του, ἀδυνατοῦντος νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς βλαβείας τῆς ἐν ταῖς ἀρτίσεως.—**Ἐνταῦθα Α. Π.** Ἦγουν ὕλην ἀρετῆν περὶ ἡμῶν καὶ ἔμμετρον δι' ὅλον τὸ ἔτος καὶ εἰς ἕκαστον ἐμὲν **ΠΕΡΙ ΤῆΣ ΕὐδωσῆΣ** τῶν ἡμῶν καὶ ἑλλείψει γόρου, ἀπορροῆς